

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 80/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. T. B., Ž., a Ing. A. V., B., zastúpených advokátom Mgr. M. H., Ž., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 33 C 26/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. T. B. a Ing. A. V. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. februára 2011 doručená sťažnosť Ing. T. B., Ž., a Ing. A. V., B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom Mgr. M. H., Ž., ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 33 C 26/2009.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sa týka konania „o zaplatenie 4.050,38 EUR s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia“, v ktorom sťažovatelia vystupujú ako navrhovatelia.

V sťažnosti sťažovatelia uvádzajú, že

„Dňa 31. 03. 2009 sme podali na Okresnom súde v Žiline žalobu, ktorou sme sa domáhali zaplatenia sumy 3.267,47 € (sťažovateľ 1/) a sumy 782,91 € (sťažovateľ 2/) s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré získal žalovaný v období 02. 04. 2007 - 31. 12. 2008 užívaním našich nehnuteľností bez právneho titulu a poskytnutia protiplnenia.

Hoci súd vydal niekoľko procesných rozhodnutí, vo veci nebolo do dnešného dňa právoplatne rozhodnuté. Súd pochybil už pri vydávaní platobného rozkazu, proti ktorého výroku o trovách konania sme podali 01. 07. 2009 odvolanie a zároveň žiadali aj o opravu chyby v písaní spôsobenej súdom. Súd na naše podanie nereagoval. Pre nemožnosť získať informáciu o právoplatnosti platobného rozkazu respektíve o dôvodoch, prečo platobný rozkaz nie je právoplatný, žiadali sme predsedu súdu podaním z 14. 10. 2009 o zistenie aktuálneho stavu a prešetrenie postupu.

Súd vo vyjadrení zo dňa 12. 11. 2009 k sťažnosti konštatoval, že sťažnosť nie je dôvodná. S vyhodnotením sťažnosti ako nedôvodnej nesúhlasíme aj s ohľadom na poznámku súdu naznačujúcu, že žalovaný nebol v návrhu správne označený. Ak súd z titulu svojich kompetencií nevedel zistiť, kde sa žalovaný zdržiava a doručiť mu platobný rozkaz do vlastných rúk 6 mesiacov, tak my už vôbec nemáme odkiaľ vedieť, kde má bydlisko žalovaný, ktorý s nami nekomunikuje niekoľko rokov.

Odpor žalovaného nám bol doručený 04. 01. 2010 a vyjadrili sme sa k nemu dňa 14. 01. 2010. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 09. 12. 2009 predložil protinávrh na bezplatné vecné bremeno, procesný návrh na pristúpenie vedľajšieho účastníka na strane žalobcov a procesný návrh na spojenie predmetnej veci s ďalšími. O návrhoch žalovaného súd začal rozhodovať až v októbri 2010. Protinávrh uznesením

z 05. 10. 2010 vylúčil na samostatné konanie. Návrh žalovaného na spojenie vecí s inými konaniami zamietol uznesením z 05. 10. 2010. Návrh žalovaného na prístupenie vedľajšieho účastníka na strane žalobcov zamietol uznesením zo dňa 24. 11. 2010. Napriek týmto procesným úkonom, stále nie je objektívny predpoklad skorého ukončenia sporu. ...

Svojím konaním sme nespôsobili prietahy v konaní. Podaním zo dňa 14. 10. 2009 sme využili zákonné prostriedky na ochranu našich práv.“

Na základe týchto skutočností sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľov 1/ a 2/ na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie ich záležitostí súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Žiline v konaní 33C 26/2009 bolo porušené.

Okresnému súdu v Žiline prikazuje v konaní vedenom pod sp. zn. 33C/26/2009 konať bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľovi 1/ a sťažovateľovi 2/ priznáva finančné zadostučinenie, každému z nich v sume 1.000,00 € (slovom: jedentisíc eur), ktoré im je Okresný súd v Žiline povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd v Žiline je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľovi 1/ v sume 308,60 € a sťažovateľovi 2/ v sume 141,26 € na účet ich právneho zástupcu Mgr. M. H. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 33 C 26/2009 o ich návrhu na „zaplatenie 4.050,38 EUR s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia“ dochádza k porušovaniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prerokovanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02, IV. ÚS 41/07).

Z obsahu sťažnosti, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresnému súdu bol 31. marca 2009 doručený návrh sťažovateľov na začatie konania (bez zaplataenia súdneho poplatku). Okresný súd 7. apríla 2009 vyzval sťažovateľov na zaplataenie súdneho poplatku a 24. júna 2009 vydal platobný rozkaz. Dňa 5. októbra 2009 bol platobný rozkaz doručený odporcovi, ktorý podal proti nemu odpor (9. decembra 2009). Sťažovatelia sa k podanému odporu vyjadrili 14. januára 2010. V ďalšom období okresný súd rozhodoval o procesných návrhoch odporcu. Ústavný súd ďalej zistil, že okresný súd v čase doručenia sťažnosti (4. február 2011) priebežne koná a vo veci bolo nariadené pojednávanie na 24. marec 2011.

Taktiež z vyjadrenia podpredsedu okresného súdu (z 12. novembra 2009) k sťažnosti podanej sťažovateľmi (14. októbra 2009) okrem iného vyplýva, že „*Prešetrením sťažnosti podľa § 64 a násl. zák. č. 757/2004 Z. z. som zistil, že Vaša sťažnosť nie je dôvodná. Postup súdu považujem za správny, hospodárny a účelný. Súd vykonal všetky potrebné úkony k tomu, aby doručil platobný rozkaz do vlastných rúk odporcu. Navyac podľa ust. § 49a O. s. p. účastník má právo požiadať, aby sa na jeho náklady doručovali súdne písomnosti inému účastníkovi súdnym exekútorom a súd môže doručovať písomnosti prostredníctvom účastníkom zvoleného súdneho exekútora podľa osobitného predpisu, z Vašej strany táto možnosť využitá nebola. Navyac zo samotného návrhy by malo vyplývať správne označenie účastníkov vrátane ich bydliska (čo nemožno stotožňovať s trvalým pobytom), prípadne telefonického kontaktu. Len úplné a správne označenie účastníkov môže prispieť rýchlosti konania a skorého vybavenia veci.*“

Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

(II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01).

Na základe týchto skutočností a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že nečinnosť alebo neefektívna činnosť okresného súdu v ďalšom priebehu označeného konania nevyklučuje, aby sťažovatelia v takom prípade opätovne podali sťažnosť ústavnému súdu.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v sťažnosti sa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2011